

[s. 577](#) Torsdagen den 17de September.

Vi toge i Dag Afsked med Familien Jones, med gjensidige Følelser af Venskab og Beklagelse over Skilsmissem. Efter Indbydelse gik vi paa Jernbanen til Portsmouth. De Fremmedes Pladser vare betalte for dem. Vi førtes til 2 Krigsskibe i Havnen: det ene, the excellent, det andet, victory. Det første er et Skoleskib, hvor Sømændene modtage alleslags Underviisning. Man viste os Alt og førte os blandt Andet ned under Dækket og lod Skydeøvelser foretage i vor Nærværelse. Den Bestemthed, hvormed Alt udførtes, var beundringsværdig. Man flyttede Kanonerne, ladede dem, rettede dem og afskød dem med den største Hurtighed, og traf meget vel med Kuglerne. Alt dreves med samme Iver, som var det et Slag. Damerne holdt for Ørene; Nogle følte dem endog altfor stærkt rystede; [s. 578](#) men videre Klage hørte jeg ikke af dem. Victory er det Skib, hvorpaa Nelson faldt. Den Høistkommanderende er endnu den Mand, der som Lieutenant Heisede Signalet til Kampen. Stedet, hvor Nelson faldt, var betegnet. Man viste os ogsaa det lille Rum, hvor han døde. Hans Sovekammer sees ogsaa. Vi førtes til Admiralitetet og ind i den kommanderende Admirals Have, hvor der gaves en herlig Musik. Vi fandt i en stor Sal et Bord, dækket med Rigdom og Smag. Det var naturligviis beregnet for de Indbudne; men der havde indtrængt sig saa mange andre Medlemmer af Selskabet med deres Damer, at man maatte dele sig i 3 Hold og forfriske sig lidt i største Hast. Vi førtes derpaa ind i de store Værksteder, hvor vi tilbragte nogle Timer. Det var høist interessant, men altfor trættende og bedøvende, derved at Alt sammentrængtes i saa kort en Tid.